

TINERI JURNALIȘTI fără frontiere

◆ Nr. 2 ◆ Iunie 2012 ◆

Cuprins

<p>Presa scrisă? Va mai rezista! <i>Interviu cu Dumitru Ivan, director al Editurii botoșănene „Quadrat”</i> ♦ <i>Interviu realizat de Carmen MORARU</i></p>	3
<p>Hayri Bekereci, un voluntar internațional la Botoșani <i>El este venit pe meleagurile noastre prin proiectul “New Information Era: Eurodesk” - în parteneriat cu Asociația “Renașterea Botoșăneană” - derulat sub auspiciile Serviciului European de Voluntariat</i> ♦ <i>Interviu realizat de Andreea Aroșculesei și Andreea-Cătălina Marcu, Colegiul național A.T. „Laurian” Botoșani</i></p>	6
<p>„În fiecare dintre noi există un pat cald pregătit pentru un demon”... ♦ <i>Sabina Balan, Colegiul național „Mihai Eminescu” Botoșani</i></p>	8
<p>Voluntar cu aripi de înger ♦ <i>Anutza Saulea, Grup școlar «Dimitrie Negreanu» Botoșani</i></p>	10
<p>Supraviețuitorul ♦ <i>Elena –Laura Gâscă, voluntar ADOR</i></p>	11
<p>Internetul – prieten sau dușman? ♦ <i>A consemnat Maria POPA</i></p>	12
<p>Răutul, o vale a plângerii de 286 de kilometri ♦ <i>Irina ILIEV, Facultatea Filologie, USB „Alec Russo”, Bălți</i></p>	14
<p>Florile de păr îmbată universul... verii ♦ <i>Ioana POPA</i></p>	15
<p>Datinile de la vatră, reînviată de tineri ♦ <i>Maria POPA</i></p>	16
<p>Eminescu și Vieru –doi magi ai verbului românesc, omagiați la Bălți ♦ <i>Aleksandru OUȘ, Liceul teoretic „Mihai Eminescu” Bălți</i></p>	18
<p>Copiii Moldovei citesc o carte ♦ <i>Ana TUHARI, Liceul teoretic «George Coșbuc»</i></p>	19

TINERI JURNALIȘTI FĂRĂ FRONTIERE

fondată 2012

Fondator:
Carmen Moraru

Revistă editată de
Asociația „Floare albastră” în cadrul
Proiectului
„Tineri jurnaliști fără frontiere”,
finanțat de Primăria Botoșani și
cofinanțat de Asociația
„Floare albastră”

Proiectul este realizat în parteneriat cu
Asociația Internațională a Business-ului
Mic și Mijlociu „Small Euro Business”
Bălți, președinte Andrei Balînschi

Editori coordonatori:
Carmen Moraru și Maria Popa

Redactori:
Carmen Moraru
Maria Popa
Sabina Balan
Andreea Aroșculesei
Andreea-Cătălina Marcu
Anutza Saulea
Elena –Laura Gâscă
Irina Iliev
Ioana Popa
Alecsandru Ouș
Ana Tuhari

Conținutul acestei revistei nu reprezintă în mod oficial opinia revistei, a cărei unică responsabilitate este de a publica opiniile colaboratorilor ei. Răspunderea privind corectitudinea și coerența informațiilor prezentate, precum și eventuale consecințe revine autorilor, conform prevederilor legale.

Adresa redacției:
ASOCIATIA
"FLOARE ALBASTRA"
România, Botoșani,
Calea Națională, nr. 56
Email:
carmenmoraru@yahoo.com

Presă scrisă? Va mai rezista!

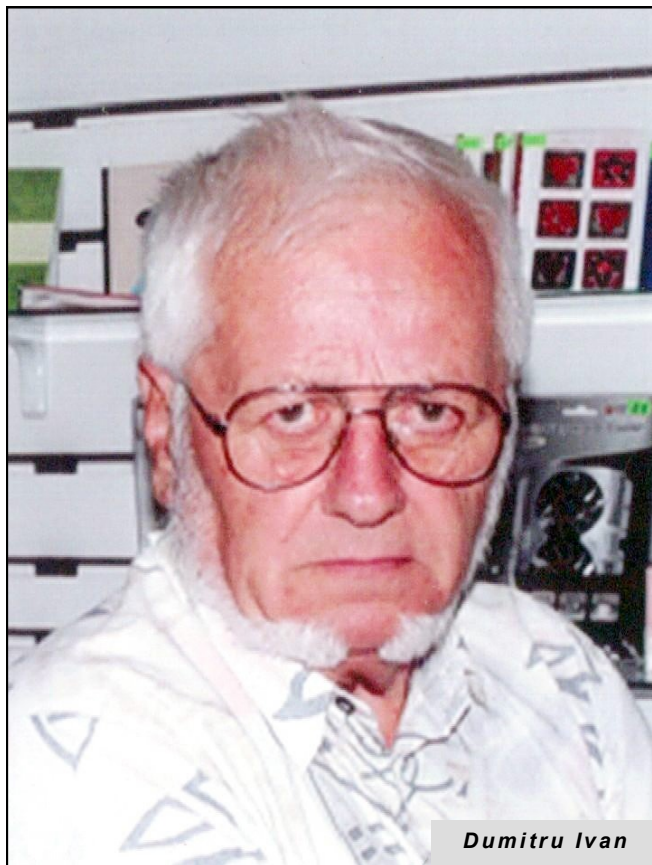
- Bună ziua, domnule Ivan. Sunteți un jurnalist cu vechi state de serviciu, actualmente director al Editurii botoșănene „*Quadrat*”. Creionați, pentru cei pasionați de tot ceea ce înseamnă mass-media, statutul pe care îl avea un ziarist, în anii în care ați debutat în presă. Existau zile libere, program de opt ore?

- Debutul în „meserie” poate fi considerat anul 1968, când, revenirea la împărțirea administrativă a țării pe județe impunea și existența unui organ de presă local. Ca să pot vorbi de statutul ziaristului, trebuie să precizez mai întâi câteva lucruri: mijloacele de informare erau, în acea vreme, extrem de puține, presa centrală ajungea cu întârziere. Puteam spune, deci, că eram favorizați: dimineața, la orele 6, când chioșcurile de ziare își începeau activitatea, ziarul nostru era primul! În drum spre fabrică, spre piață, spre autogară sau spre școală, cititorul solicita ziarul de patru pagini care-i aducea în față actualitatea județului nostru.

Desigur, cerințele de ordin cantitativ și calitativ creșteau, de la zi la zi, pentru că și cititorii își formulau cerințele lor (pe atunci numărul celor care se adresau ziarului era mare, încât în redacție exista o „secție scrisori”). Volumul de muncă depus de un ziarist era mare, nu numai datorită îndatoririlor redacționale. Existând o compartimentare a muncii și, implicit, o specializare a redactorilor, era și o competiție în ce privește promovarea materialelor în paginile ziarului, pentru aceasta fiind necesare câteva lucruri: o bună pregătire profesională (marea majoritate a redactorilor o formau absolvenții de facultăți), punctualitate în realizarea sarcinilor ce reveneau fiecăruia, prevăzute în macheta săptămânală, calitatea scrierilor (nu numai sub aspectul conținutului, ci și al formei!), câmpul de adresabilitate – format din potențialii cititori interesați să parcurgă materialele publicate.

În asemenea condiții, respectarea celor „opt ore” sau a zilelor de odihnă rămânea un subiect trecut sub tăcere! Documentarea în județ, drumurile făcute cu autoturismele redacției, cu transportul, în general, mușcau fără milă din capitalul de timp. Obligația îndeplinirii normativului, stabilit în raport cu salarizarea, nu admitea derogări!

În plus, editorii noștri – organele de partid și administrația din fruntea județului – descoperiseră în redacție un rezervor de „oameni buni la toate” și nu se sfiau să ne angajeze concret și frecvent (fără a fi plătiți suplimentar!) în rezolvarea unor probleme ce țineau de zona lor de activitate, singurul „profit” al ziaristului materializându-se în risipirea timpului (în special al celui „duminical”) sau să încaseze aspre critici de la persoane prea puțin avizate să aprecieze anumite situații.

Dumitru Ivan

- Comparativ cu perioada dinainte de '89, putem vorbi de un plus de valoare în presa românească sau de o involuție? Sunt, în timpul actual, jurnaliști care v-au câștigat respectul?

- Vedeti, este foarte greu de făcut aprecieri de ansamblu. Nu pot și nu doresc să dau note. Peste tot, în presa dinainte de '89, se simțea apăsarea controlului, a unei cenzuri, care s-a numit Direcția Generală a Presei și a Tipăriturilor, fără avizul căreia nu se putea tipări nici măcar o etichetă pentru o cutie de chibrituri, iar când se spunea că a dispărut DGPT-ul au rămas consolidați în scaune de decizie iluștri slujbași ai sistemului, încât se părea că cenzura nu numai că nu a dispărut, dar a crescut, umbrind și mai mult paginile publicațiilor, emisiunile radio și tv.

În variantă post-decembristă, presa a adunat „un popor de redactori” pe care nu mă încumet să-l definesc. Fără îndoială, am tot respectul pentru o serie de personalități proeminente ale căror opinii, articole și prestări, în general, le urmăresc cu interes – Cristian Tudor Popescu, Marius Tucă, Victor Ciutacu, Mihai Gâdea, Alessandra Stoicescu, distinși, de altfel pe plan național. Aș putea spune că aceștia și încă mulți alții au câștigat încrederea și respectul unui mare număr de beneficiari ai mass-media. Cu asemenea jurnaliști, se poate realiza o presă pe care să o putem numi „în

evoluție”. Presa comercială a zilelor noastre mai are încă numeroși susținători. Și aici e vorba de cultura și necesitățile de ordin cultural ale receptorilor. Pe de altă parte, o serie de ziariști și-au făcut o aură care să-i mențină în atenția opiniei publice, după care și-au găsit locuri comode, dând sfaturi sau plutind într-un mediu în care „nu mai pot supăra” pe nimeni...

Pentru cei care ne servesc lucruri senzaționale, de genul „nașterii puilor de găină”, mai există încă destui cititori, auditori sau privitori pe sticlă, suficient de creduli, încât nu e niciun pericol de dispariție a publicațiilor respective.

- Dacă ați fi profesor la o facultate de jurnalistică, cum ar suna „cele 10 porunci” pentru viitorii ziariști?

- Chiar în municipiul Botoșani există publicații care-și fac un titlu de cinste în menținerea profilului, abordarea unei ținute grafice decente, rubricării fixe, conținut ce prezintă interes. Atunci când deschizi un asemenea ziar, mergi cu precizie la comentariul zilei, la rubrica de probleme cetățenești sau de sport, la materialele de dezbatere a unor probleme de politică locală sau administrație, de școală sau de ocrotire socială.

Din păcate, m-am convins personal, unii jurnaliști și-au desfășurat activitatea în zone prea îndepărtate de ceea ce numim respectul față de cititor, responsabilitatea pentru cuvântul tipărit, curajul de a înfățișa corect anumite situații.

Nu voi proceda la „creionarea profilului”, dar atât pot spune că asemenea jurnaliști pot exista în măsura în care editorul se complăce în a-i remunera pentru prestațiilor lor, neinteresându-l impactul publicației în rândul celor cărora li se adresează. Și, s-a văzut – publicații care au pornit zgomotos au sfârșit-o lamentabil, eșuând, mai devreme, sau mai târziu, în funcție de resursele materiale primare...

„Poruncile”, pentru un ziarist, nu se limitează, ca număr, la „10”, cerințele profesiei fiind nenumărate. Poate că unii, înclinând spre rigurozități, ar fi dispuși să creadă că au găsit „cele 10 porunci” ce ar face un paralelism cu tablele pe care Moise le-a recepționat de la Tatăl Ceresc. Eu încă înclin să cred că, fie „știrist”, comentator sau editorialist, un jurnalist trebuie să respecte, în primul rând, programul publicației sale, care, la rândul său, se bazează pe adevăr, obiectivitate în tratarea problemelor (de ordin politic, economic, social) și cunoașterea în profunzime a mediului în care își desfășoară activitatea.

Orice „poruncă” pusă în fața unui viitor jurnalist trebuie să aibă în vedere, mai întâi, capacitatea acestuia de a înțelege o stare de fapt, aici rolul principal jucându-l nivelul de cultură generală de care dispune cel care va lucra într-o redacție.

- Care să fie formula ideală în formarea unui jurnalist bun: cursurile unei facultăți de profil sau munca de teren, cum se spune, cu punct de plecare într-o redacție solidă?...

- Așa cum, pentru a deveni un profesor, preot sau medic, e nevoie de anumite abilități (dacă vrem să avem prestatori de calitate), cred că ar fi necesar să se facă testări și pentru cei doritori să îmbrățișeze jurnalismul. Bune pepiniere, mi-aș permite să apreciez, sunt revistele școlare, unde am văzut activități redacționale desfășurate cu mult interes, și o responsabilitate adevărată.

Practica a demonstrat multe: că oameni cu profil pur tehnic pot sluji cu succes jurnalismul, că absolvenți foarte buni de ziaristică s-au dovedit a fi foarte buni manageri în domeniul economic, că unii nu au rezistat ritmului „cotidian” în presa scrisă, dar au ieșit la pensie din presa „audio” etc., după cum unii au pornit-o de la un nivel modest de pregătire, dar au muncit – făcând presă și studiind asiduu, atingând performanțe. Un lucru rămâne însă obligatoriu: „talentul publicistic” nu este suficient, este nevoie de multă muncă pe drumul de acces la un nivel de cultură superior.

- Vă propun un exercițiu de imaginație. Ce succes ar putea avea o publicație în care nu se scrie despre politicieni și, implicit, despre cei din administrație? Marea majoritate a jurnaliștilor își duc existența în imediata vecinătate a celor menționați și pierd consistent legătura cu viața reală...

- De-a lungul timpului, presa s-a dovedit a fi o oglindă fidelă, devenind apoi depozitară de evenimente, istorie a dezvoltării societății pe toate planurile și, de multe ori o armă. Să nu ne referim decât la cea românească, începând cu Eliade și Asachi, suind apoi treptele, spre zilele noastre, consemnând evenimentele de după 1840, din perioada 1848-1859, înscriind în conștiința tuturor evenimentul Unirii, Războiul pentru Independență, intrarea în secolul al XX-lea, secol de modernizare, dar și în care s-au traversat perioade importante: războaiele mondiale, instalarea și căderea comunismului. Niciodată, din paginile presei nu a lipsit nici politicianul, nici exponentul cadrului administrativ. Deci, nici vorbă să-i scoatem „din scenă”! Aici intră în ecuație alte elemente: valoare politicianului, autoritatea administrației și calitatea ziaristului.

Obişnuiesc să fac zilnic, la orele dimineții, pe INTERNET, o „revistă a presei locale”. Imediat se remarcă aspectul comodității ce dă configurația ternă a multor ziare: materiale scrise după zisele purtătorilor de cuvânt. Este enunțat evenimentul, în următorul pasaj este reluată informația cu câteva elemente în plus, iar în ultimul pasaj, drept concluzie, se repetă știrea, pe scurt, eventual cu o zicere lansată de către un

responsabil. Totul ar fi putut concentrat în cinci rânduri, dacă faptul ar fi fost consemnat de către un „știrist” care se respectă! Sigur, în atari împrejurări, viața este „ascunsă” în rândurile de raport întocmit de poliție sau de compartimentul administrativ al Primăriei, Prefecturii, Consiliului Județean etc. Un jurnalist ar avea mai mult de câștigat dacă ar conversa, pe o anumite temă, pe larg, cu un politician care să comunice cititorului intimitatea unor dezbateri din Parlament, din cadrul unui consiliu local, în care faptele reale să dea suflet materialului de presă...

- Credeți că mai există presă „neaservită”?

- Greu de crezut, pentru că dovezile sunt furnizate de ceea ce publicația „scoate pe piață”, vizavi de realitatea pe care o trăiește orice cititor. Cei care formează „masa de audiență” a presei încep însă să judece cu propriul cap. Încet, dar...

- Cât de mult e manipulare în tot ce se scrie în anul de grație 2012 (sau în ce se promovează la televiziuni) și cam ce IQ trebuie să ai ca să nu cazi „în plasa” unor neadevăruri scrise sau spuse cu zâmbetul pe buze?

- Continuând ideea, putem afirma că, posibilitățile de informare fiind multiple, omul poate compara, confrunța și anula anumite aserțiuni, de unde și capacitatea de a deosebi adevărul de sugestiile cosmetizate, oricâtă artă s-ar investi în prezentarea anumitor lucruri. Categorie vom putea vorbi și de un IQ în creștere...

- Va veni un timp în care românii să nu mai considere presa o veritabilă Putere în stat? Și aici mă gândesc tot la cosmetizările realizate din cuvinte, la relatări dintr-un anume unghi și tot așa, tehnici care nu pot merge la infinit...

- Nu trebuie să spun eu Da sau NU. Cu mai mulți ani în urmă, acest „câine de pază” al democrației și-a adus contribuția decisivă la demisia unui președinte al SUA, care se pretindea campioană ale democrației. Este firesc, și timpul o va demonstra, democrația și legalitatea se vor împământeni și pe plaiurile noastre. Dar chiar ajunși la asemenea performanțe, vom avea nevoie de jurnalistul care să cunoască și să-și respecte statutul în societatea în care trăiește.

Vor trebui să se nască jurnaliști de investigație, oameni de presă care să aibă abilitatea de a pătrunde fenomenele și talentul de a le prezenta pe înțelesul cititorilor. Datele prezentate de către „purtătorii de vorbe” vor constitui numai puncte de plecare...

- Cât timp credeți că va mai rezista presa scrisă? Avansați un termen...

- În asemenea condiții, nu poate fi vorba de dispariția presei scrise, pentru că tot mai comod va fi ziarul, în călătorie, pe plajă sau chiar pe terasa vilei, cât de miniaturizate ar fi dimensiunile unui receptor audio-video, iar la domiciliu, pe lângă ziar, putem să ne administrăm o sumedenie de mijloace care să ne „bombardeze” cu tot felul de știri.

- Vă mulțumesc.

Interviu realizat de Carmen MORARU

Hayri Bekereci, un voluntar internațional la Botoșani

El este venit pe meleagurile noastre prin proiectul "New Information Era: Eurodesk" - în parteneriat cu Asociația "Renașterea Botoșăneană" - derulat sub auspiciile Serviciului European de Voluntariat

- De unde vii, Hayri și câți ani ai?

- Sunt din Turcia, orașul Kahramanmaraş și am 25 de ani.

- Ești voluntar și în țara ta? Cum ți-ai început această "carieră"?

- Da, sunt voluntar și în Turcia. Acum ceva timp am avut propria organizație nonguvernamentală, dar am fost nevoit să-i suspend activitatea din lipsa banilor.

Am mai participat la un program EVS acum 3 ani în Polonia, unde am lucrat cu diverse organizații care se ocupau de oameni bătrâni și neajutorați. Le curățam camerele, i-am ajutat să mănânce, jucam Bingo cu ei...

Tot în Polonia am fost instruit ca să ajut la păstrarea curățeniei în internatele bătrânilor, în curtea bisericilor și, deși pare neobișnuit, am făcut curățenie și într-un cimitir. Am plantat flori pe morminte, deoarece în Polonia 1 Noiembrie este ziua în care se celebrează morții. Acolo am stat o lună, răstimp în care am întâlnit numeroși voluntari internaționali din Islanda, Italia, Finlanda, Franța, Germania, Austria, Vietnam și India.

• *Cu ce ai rămas din experiența poloneză?*

- Cu un uriaș sentiment de empatie. M-a făcut să-mi doresc ca atunci când voi ajunge bătrân să fiu și eu ajutat în situații dificile. A fost prima dată când mi-am părăsit țara pentru a merge în Europa și, deși pare incredibil, a fost prima mea experiență cu trenul și la discotecă.

- *Ce studii ai?*

- Am terminat Universitatea Mediterană, de doi ani, unde am studiat management.

- *Cum ai ajuns în România?*

- Timp de trei ani am tot căutat oferte. Am refuzat chiar și plecarea în Grecia. În România, am ajuns cu ajutorul Facebook-ului. Cererea a fost făcută de organizația mea, TGD Turkey-Publicity Volunteers Association. Am fost acceptat și mi-am reluat drumul prin Europa, cu oprire în România. Asta am visat, de fapt: să ajung voluntar internațional!

- *De când ești în Botoșani?*

- Am ajuns pe 1 februarie 2012. Primele persoane pe care le-am întâlnit au fost domnul Nanea și soția dumnealui. Am fost la o cafea, am luat micul

dejun și am stat de vorbă. Următoarea oprire a fost la cazare, în internatul liceului A.T Laurian.

Primele săptămâni au fost destul de grele, iar acomodarea dificilă. Camera, extrem de diferită de cea de acasă, lipsa tehnologiei, mâncarea diferită, calitatea englezei mele (care trebuie să recunosc că nu este foarte bună!), toate acestea mi-au dat o stare de tristețe. Primele trei luni au fost critice - și nu vreau să exprim tot ceea ce am simțit - dorul de casă și de familie fiind profunde. Dar mi-am revenit, gândindu-mă că sunt voluntar internațional și asta presupune multe sacrificii și dăruire.

Trebuie, în schimb, să admit că nu prea sunt mulțumit de banii de buzunar. Primesc bani, dar nu atât de mulți încât să mă descurc foarte bine prin oraș. Am învățat să merg singur prin Botoșani. Am învățat orașul destul de bine, și sunt mândru de asta.

- *Recent a fost ziua ta. Cum te-ai distrat?*

- Domnul Claudiu m-a invitat la dumnealui la țară, la Pomârla. Am sărbătorit cu el și soția lui, la un

grătar. Mi-au făcut și un tort, a fost o surpriză plăcută.

- *Vorbește-ne despre religia ta, ce e, credem, mult diferită de a noastră...*

În Turcia, unde sunt 80 milioane de locuitori, religia este musulmană. În fiecare an avem două festivaluri religioase de câte 3-4 zile, Ramazan-ul fiind de 3 zile. De pe 20 iulie - 20 august noi nu mâncăm nimic în timpul zilei. Doar după-amiaza târziu și noaptea, când servim un ceai, omletă, ciorbă... Este destul de dificil să mâncăm la acele ore, deoarece nu mă pot trezi întotdeauna. Însă sacrificiul nu este în zadar, el este pentru Allah.

Ne rugăm de cinci ori pe zi: dimineața, la amiază, după-amiaza, seara și noaptea.

Celălalt festival – KURBAN - ce ține patru zile, presupune sacrificarea de animale în prima zi (vacă, oaie, țap), pe care le cumpărăm din bazar. Vaca este un animal destul de scump și nu toată lumea își permite asta. Cu carnea animalelor se face grătar. Apoi este dăruită oamenilor care nu au cum să sărbătorească, în special celor săraci. Fiecare trebuia să doneze la cel puțin 10 familii.

Religia musulmană este realmente importantă pentru mine, are multe reguli ce trebuie respectate. Nu e dificil: mergem la moschee, ne rugăm, citim de Coran. Important e ca bogații să dăruiască bani celor săraci.

- *Ce impresie ți-a făcut România?*

- Oamenii din țara mea au pus o etichetă celor de aici. Ei cred că ar fi în majoritate țigani. Nu prea iubim acest gen de oameni și de aceea am fost sceptic la început, dar m-am convins că nu este așa. Prietenii

mei m-au întrebat cum sunt oamenii aici: „sunt țigani, sunt răi? ești bine?”, iar eu le-am spus că aveau o impresie greșită. Acum am eliminat orice prejudecată despre diferențele dintre țigani și adevărații români, care mi-au lăsat o impresie foarte bună.

- *Ce te-a determinat să devii voluntar?*

- În primul rând, faptul că sunt tânăr și astfel cred că mi se vor deschide anumite porți. Sunt de părere că prietenii mei care călătoresc în Europa pentru a munci, a face facultatea sau a se căsători cu fete europene nu au un țel bine definit. Înainte gândeam la fel ca ei, dar acum, venind în România, mi-am dat seama că nu mi s-ar potrivi.

- *Ce faci, concret, în proiectul cu Botoșanii?*

- Proiectul meu are la bază transmiterea informațiilor despre proiectele tinerilor către Eurodesk. E vorba de o structură ce se ocupă de oportunitățile pentru tineri. În acest context, avem în implementare proiectul New Information Era: Eurodesk, în parteneriat cu organizația TGD Turkey-Publicity Volunteers Association, din Bursa, Turcia. Este un proiect de voluntariat sub auspiciile Serviciului European de Voluntariat.

Pe 19-23 februarie 2012 am participat, la Predeal, la un arrival training cours. Apoi mi-am început activitatea la Fundația Estuar, unde sunt voluntar de mai bine de o lună.

Am făcut felicitări pentru 8 martie, ziua copilului, am celebrat o grămadă de zile de naștere... Am curățat baia Estuarului și am participat la interacționarea cu oamenii cu probleme mintale. Am dansat cu ei, am cântat, am jucat jocuri ca Monopoly, am participat la toate activitățile: calculat, lecții, cursuri de limba engleză. Am curățat curtea, am tăiat copacii.

Cu Asociația B-Right Media am participat la un flashmob de Ziua Mondială a Pământului și am fost la Agafon, la târgul asociațiilor de voluntari. Am participat la o întâlnire în Parcul Mihai Eminescu și pe Pietonalul Unirii împreună cu asociațiile „Vis de artist”, „Il Girotondo”, „B-Right Media”.

Pe 1 iunie, am sărbătorit Ziua copilului la „Il Girotondo” și B-Right Media. Am dansat, am pictat copiii pe față, le-am dat baloane, am împărțit chiar și prăjiturele de vanilie.

- *Cum ai descrie, în câteva cuvinte, experiența ta de voluntar internațional?*

- Sunt aici pentru dezvoltare personală. Am învățat diferențele dintre religii, mi-am făcut prieteni români, am învățat cuvinte românești, mi-am îmbunătățit engleza și învăț zi de zi lucruri noi. O astfel de experiență e o

mare oportunitate. Le sugerez tinerilor din România să se implice în activități de voluntariat, dacă li se oferă ocazia. Este nu doar o experiență frumoasă, ci și utilă, pentru că astfel de proiecte sunt foarte importante pentru CV, în perspectiva angajării. "BE VOLUNTEER, MAKE DIFFERENCES ON YOUR LIFE AND ANOTHER LIFES". Acesta este viitorul, nu trebuie să fim antisociali.

- Cum ți s-au părut voluntarii români ?

- Destul de activi, sociali și sociabili. Românii sunt deschiși acestor genuri de activități, sunt drăguți și implicați responsabil. Se folosesc de orice ocazie și orice prilej pentru a se dezvolta.

- Ce vei mai face până pleci?

- Mă voi implica și mai mult în activitățile Asociației "Il Girottondo". În paralel, mă voi înscrie la cursuri de dans, salsa ori vals, bodybuilding și voi face sport. Nu în cele din urmă, vreau să aflu cât mai multe date istorice despre România în general și despre Botoșani, de la un muzeograf, prieten cu mine.

- Mai vorbește-ne despre tine, despre forul interior...

- În general turcii sunt emoționați, timizi, așa sunt și eu. Am o „grămadă” de prieteni : cinci prieteni buni și doi "best friends". Familia mea nu are ocupații foarte sociale, doar își petrec timpul liber sau

vacanțele împreună.

Am multe vise, dar nu știu dacă vor deveni realitate. Aș vrea să am biroul meu și asociația mea, să fiu președinte. Vreau să vorbesc foarte - foarte bine engleza. Îmi place foarte mult Erasmus și poate la anul voi fi student în UK, deși Norvegia este țara mea preferată. Cu toate acestea, îmi place limba română și românii.

Acum nu am un job, dar în septembrie voi da un examen la istorie, matematică, geografie și limba turcă - cultură generală - 120 de întrebări în total. Dacă voi lua acest examen voi începe să lucrez și voi avea un salariu bun.

- Când te vei căsători?

- Poate în 3-4 ani. Am nevoie de bani, de un job și în final de o fată. Am nevoie de timp. Problema ar fi limba și religia, în cazul unei fete europene.

- Cum va fi despărțirea de Botoșani?

- Cred că voi plânge, pentru că mi-a plăcut foarte mult orașul și am fost compatibil cu această țară și cu Botoșanii.

Interviu realizat de Andreea Aroșculesei și Andreea-Cătălina Marcu, Colegiul național A.T. „Laurian” Botoșani

„În fiecare dintre noi există un pat cald pregătit pentru un demon”...

Să vă explic cum stă treaba cu adolescența, teatrul și coliziunea dintre ele... Nu e o reacție chimică foarte complicată, dar în general se decantează sensibilitate și se degajă pasiune, și cred ca e cam la fel în cazul oricărei forme de artă practică de tineri. Toată frumusețea procesului stă în faptul că, noi, adolescenții - creaturile astea ciudate cu acnee și crize deontologice - folosim arta pentru a ne cunoaște pe noi și lumea ce ne înconjoară și dăm la o parte orice scop sau mijloc material, orice obstacol tehnic sau administrativ, descoperind în noi o putere despre care avem toate indiciile cum că ar putea muta și munții din loc! O să spuneți că pun în cuvinte mari un sentiment simplu... Nu toată lumea percepe teatrul - de care vorbesc cu înfrigurare, ca despre un demon - la fel, însă, dacă te deschizi lui, nu ai cum să nu îl ridici în slăvi. Nu am întâlnit oameni care să-i rămână indiferenți și nici care să sufere de pe urma lui.

Totul începe de la un om sau doi care vin de-acolo... din Lumea Teatrului, vreau să spun actori, regizori, oameni avizați, care să poată îndruma și pe alții, pentru că foarte puțini au curajul să descopere de unii singuri (și, credeți-mă, senzația e mai tare când ai lângă tine alți circa 25 de copii care fac "Uaaaau!" odată cu tine...). Noi, Atelierul de teatru - trupa de teatru a Colegiului Național "Mihai Eminescu" Botoșani - am avut noroc să-i întâlnim

pe Lenuș Moraru și Gelu Rîșca, o actriță și un scenograf ai Teatrului "Mihai Eminescu" Botoșani, care au descoperit secretul tinereții și care își petrec mai bine de jumătate din timpul lor liber cu noi. Ei au fost cei care au întâmpinat atâtea generații, ei sunt cei care îți deschid ușa, îți arată împrejurimile și apoi te lasă să zburzi. Jucăm împreună, vedem, citim, discutăm... Nu știu cu ce se aleg ei de pe urma noastră, uneori am impresia că sunt niște vampiri de tinerețe, dar le-aș da bucuroasă câte un litru de sânge săptămânal doar ca să rămână acolo pentru noi.

Apoi, călătoria începe! Sunt multe metafore pentru experiențele de genul ăsta și mi-aș fi dorit să o găsec pe cea mai concretă, dar vă spun doar care sunt momentele cruciale ale unui adolescent bântuit de teatru: fericirea, când vezi că mai sunt mulți ca tine; dorința să faci totul bine; uimirea, când afli că nu există "bine" sau "rău"; frica de a nu fi penibil; curajul de a face orice, cu riscul de a fi penibil, cu atât mai mult cu cât înveți din asta; emoția, când umbli acolo, la "cutia cu amintiri"; golul din stomac, când pășești pe scenă; aplauzele; forța cu care te încapățânezi să cauți și să construiești un rol; clipa când îți dai seama că de fapt rolul ăla ești TU, într-una din multele tale forme; "eu de aici nu mai plec!"; momentul când îți dai seama că nu mai poți trăi fără asta... Și lista poate continua. Teatrul îți dăruiește o mulțime de revelații succesive și astea te mențin viu, îți mențin dependența. Nu vorbesc neapărat de actorie, și "spectatoria" se învață și aduce la fel de multe beneficii și lecții de viață. Iar la final, doar tu alegi dacă termini călătoria sau dacă vei continua... Însă, ai grijă, dacă alegi să o faci, nu garantez că vei simți întocmai ceea ce am descris eu, asta ține de un factor foarte important și anume, disponibilitatea afectivă, sau sinceritatea de sine, pentru că teatrul oferă, dar se hrănește la rândul lui din trăirile tale interioare și trebuie să vrei să i le oferi.

La final, amintirile, experiențele sunt foarte variate. Noi, de exemplu, am ajuns până la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Vorbesc despre asta pentru că, dacă mi-ar fi spus cineva acum 3 ani că se va întâmpla, nu l-aș fi crezut. Ultimul nostru spectacol se numește "Momo - sau strania poveste a hoților de timp și a copilului ce le-a redat oamenilor timpul furat" și e povestea emoționantă (atât pentru noi, cât și pentru spectatori) a copilăriei și a timpului care începe să-și piardă din valoare pentru cei mai mulți dintre noi, iar, pentru a-l salva de Oamenii Cenușii - un fel de bancheri ai timpurilor noastre, învățăm să ascultăm... Ei bine, am jucat spectacolul acesta anul trecut la Festivalul de teatru tânăr de la

Alexandria, Ideo-Ideis, în fața unui juriu format din: Cătălin Ștefănescu - realizatorul emisiunii Garantat 100%, actorii - Vlad Zamfirescu, Andi Vasluianu, Marius Manole și Medeea Marinescu, iar domnul Cătălin Ștefănescu ne-a răsplătit propunându-ne în programul FITS de anul acesta – motiv pentru care nu o să încetăm niciodată să îi mulțumim. Suna bine pentru noi, eram entuziasmați, "adică o să jucăm acolo, la un loc cu japonezi și câte alte teatre din lume?!", și parcă am păstrat așa o doză de scepticism, o doză de "e prea frumos ca să fie adevărat", până ce am ajuns într-adevăr acolo... Covorul roșu nu se compară cu afișul nostru peste tot prin Sibiu. Nici șampania cu badge-urile de la gât pe care scria "PARTICIPANT". Am jucat la Sibiu, am impresionat, am stors lacrimi... ei nouă, noi lor, am plâns împreună, români și coreeni, englezi, francezi. Vedeti? Asta face teatrul, adună oameni. Entuziasmul pe care îl anticipam noi s-a transformat într-o euforie. Pluteam! "Regizorul Silviu Purcărete era în sală la spectacolul nostru, i-am dedicat dumnealui privirea aia, știu eu care, știu eu că s-a uitat la mine și am știut amândoi că ăla e un moment divin pe care doar demonul teatrului îl prilejuiește, pentru că altfel nici nu aș fi avut curajul să-l privesc în ochi!" - ei, câți mai au norocul să spună așa ceva?

Lăsând la o parte poveștile frumoase, sper că ați observat tenta persuasivă a cuvintelor mele. Eu nu vreau să vă conving să veniți la teatru, cu atât mai puțin să deveniți actori sau să vă schimbați părerile despre lumea "artiștilor"... mi-aș dori totuși, să căutați adânc în voi. Undeva, acolo, în adânc, există un pat cald pregătit pentru un demon. Chiar dacă sunteți adolescent sau adult, lăsați-l să vină să se cuibărească...

Sabina Balan, Colegiul național „Mihai Eminescu” Botoșani

Voluntar cu aripi de înger

Generozitatea este o mână de ajutor întinsă de iubirea necondiționată. Ea te determină deseori să faci un pas către dăruire.

Nu are importanță de unde vii sau din ce mediu faci parte – dacă ai avut măcar o dată în viață sentimentul că poți să ajuți pe cineva de lângă tine, înseamnă că ai primul atu pentru a deveni voluntar.

Eu, fiind voluntar la Asociația „Ne Trebuie Speranță”, am șansa de a-mi petrece o parte din timpul meu liber alături de copiii cu Sindromul Down. Am desfășurat multe activități împreună cu ei și am organizat spectacole caritabile prin care cei cu inima mare le-au dăruit copiilor o mică speranță.

De fapt, în toate aceste momente în care i-am ajutat să confecționeze felicitări pentru 8 martie, să pună mărgelile pe o ață pentru a face o brățară, să învețe pașii la anumite dansuri sau să picteze globulețe de Crăciun, am învățat ce înseamnă adevărata afecțiune.

Această valoare importantă este benefică pentru sufletele inocente, care ne așteaptă de fiecare dată cu nerăbdare. Ele nu doresc decât atenția celor din jur și un strop din căldura fiecărui suflet. Mare le este bucuria când cineva de lângă ei inventează mici joculețe în care să-i atragă. De fapt, lucrurile mici și

banale, precum lipitul hârtiilor sau pictatul baloanelor, sunt cele care le aduc mulțumirea. Oare nu același lucru ar trebui să facem și noi, oamenii normali? Să înțelegem că fericirea se găsește în lucrurile mărunte. E o lecție pe care nu o poți învăța decât dacă ai suflet.

Și totul este posibil datorită unui adevărat om care coordonează toate activitățile, doamna Silvia Griciuc. Uneori mi se pare că în spatele ei văd aripi de înger. Dumneaei este persoana care se implică în fiecare acțiune și care ia inițiativa în orice împrejurare. Datorită ei și a persoanelor cu suflet mare, copiii cu Sindromul Down au un sediu unde își petrec majoritatea timpului și unde intră în contact cu ceilalți copii – Școala nr. 5.

Este uimitor cum fiecare gest al copiilor te determină să conștientizezi faptul că întreaga viață este

o luptă continuă. Ei sunt exact ca ceilalți, persoane care au soarele în priviri, care au conturat zâmbetul pe față, care au montat în suflet diamantul iubirii. Ceea ce trebuie să conștientizeze fiecare persoană este faptul că iubirea este necondiționată. Fie că ești mamă, copil, elev, voluntar sau orice altă persoană, pentru persoanele defavorizate poți fi un adevărat sprijin la nevoie.

A dăruți înseamnă a-ți dedica o parte din inima ta altcuiva. Dăruiește o picătură din sufletul tău celor care au nevoie de afecțiune! Oferă-le speranță și vei vedea cum pe fața lor se conturează zâmbetul și ceea ce poate cauți, oricine ai fi de multă vreme: un suflet!

Anutza Saulea, Grup școlar «Dimitrie Negreanu» Botoșani

Supraviețuitorul

Huss. Acesta este numele care i s-a dat în ziua când a fost scos din adăpostul public - pe 16 iunie 2011. Petrecuse jumătate de an între gratii, alături de alți câței aduși de pe străzile urbei. Apoi, într-o dimineață de primăvară, a văzut cum tovarășii lui adorm rând pe rând, lăsând în urmă o tăcere nefirească. Doar el și cu alți patru au rămas în viață, uitați într-o ultimă boxă. De ce tocmai el? Poate a fost mai norocos decât ceilalți. De ce tocmai el? Nimeni nu știe asta. După o vreme au venit voluntarii de la Ador și l-au luat de acolo. Huss nu înțelegea ce se petrece în jurul lui și, puțin speriat de zgardă și de lesă, încerca să se tot întoarcă înapoi în cușca pe care o credea singura lui casă, neștiind că poarta mare este de fapt drumul lui spre libertate. Era un câine prietenos, jucăuș și plin de viață, dar nici el nu știa asta până când nu a fost răsplătit cu cel mai frumos cadou pe care îl poate primi un câine: un stăpân! Și nu unul oarecare: o familie din Germania, impresionată de povestea lui, a hotărât să îl adopte. Acum Huss a uitat tot, a început o nouă viață, își iubește noua familie și

împreună cu salvatoarea lui face lecții de înot în piscine din spatele casei!

Elena –Laura Gâscă, voluntar ADOR

Internetul – prieten sau dușman?

Din aprilie 2011, Centrul Inițiativelor Private din municipiul Bălți este partener în cadrul proiectului transfrontalier “Internetul – prieten sau dușman”, implementat de Fundația pentru Dezvoltare Economică și Integrare Europeană Iași, în parteneriat cu Fundația FILOCALIA Iași, Fundația LERIS Iași și Colegiul Tehnic Feroviar din Bălți, împreună cu asociații: Colegiul Național „Emil Racoviță” Iași și Inspectoratul Școlar Județean Iași. Proiectul va finaliza în luna octombrie 2012 și este finanțat de Uniunea Europeană prin Programul Operațional Comun România – Ucraina – Republica Moldova 2007 – 2013, Prioritatea 3: Promovarea activităților People to People.

Coordonatorul Centrului de Informare Bălți este Anghelina BANUH, care ne-a relatat despre acest proiect următoarele:

- El se adresează unui număr de 500 de elevi din cadrul a șase școli/licee din Iași-România și 4 școli/licee din Bălți-Republica Moldova, dar și unui număr de 50 de profesori-consilieri din 10 școli/licee din Iași și Bălți. De asemenea, beneficiari indirecti ai proiectului sunt părinții elevilor care fac parte din grupul-țintă, persoanele care vor fi informate prin intermediul campaniilor de informare, dar și cetățenii vor fi informați și vor comunica prin intermediul Website-ului și Forumului proiectului.

Proiectul se află în derulare și se acordă atenție deosebită colaborării între instituțiile de învățământ, societatea civilă, autoritățile publice locale în direcția informării acestora pentru promovarea unor comportamente adecvate în folosirea internetului. Acordăm atenție deosebită cooperării pentru informarea și conștientizarea tinerilor cu privire la avantajele și pericolele generate de folosirea internetului.

- *Potrivit specialiștilor, informația digitală, pe care tinerii o primesc zi de zi, afectează dezvoltarea emoțională. Ei trag un semnal de alarmă pentru consecințele falselor relaționări între oameni*

intermediate de internet, mai ales de rețelele de socializare. Ce soluții propune proiectul?

- De la începutul implementării proiectului s-au realizat o serie de activități cu impact pozitiv asupra derularii acestuia: a fost selectat grupul-țintă al elevilor și profesorilor din 10 școli (6 școli și licee din Iași-România și 4 licee din Bălți-Republica Moldova). La Bălți, cele 4 instituții de învățământ sunt liceele “George Coșbuc” și “B. P. Hașdeu”, colegiile Industriei Ușoare și Tehnic Feroviar. Elevii au completat un chestionar, datele au fost centralizate și s-a realizat un draft al studiului ce conține rezultatele

cercetării și care este completat cu concluziile simpozionului “The Internet environment in our life” desfășurat în decembrie 2011 la Iași. Membrii grupurilor-țintă participanți la simpozion au elaborat direcții de acțiune comună pentru a consolida legătura dintre profesorii de pe ambele părți ale frontierei.

De asemenea, s-au înființat două Centre de informare pentru tineri (unul în Iași și altul în Bălți) ce coordonează activitatea platformei de comunicare care funcționează într-o parte distinctă a Website-ului proiectului (www.ife.ro). El conține atât o platformă de comunicare pentru copiii-părinți-profesori, cât și un forum on-line pentru discuții și facilitează accesul la informațiile cu privire la utilizarea corectă a Internetului. Pentru o mai bună cunoaștere a informației ce ține de tema proiectului, s-au tipărit pliante, flyere, broșuri informative pentru elevi, separat – pentru părinți și profesori.

- Ne-am dori mult un efect mediativ pozitiv, o campanie publică împotriva gunoierii virtuale (atac la persoană, comentarii, injurii), dezbateri vii despre cultura comentatorilor: pe ce pune mai mult accent proiectul?

- Pe parcursul implementării proiectului se promovează relațiile de cooperare transfrontalieră dintre tineri prin implicarea acestora în acțiuni comune, ce au drept scop dezvoltarea armonioasă a integrității și securității personale, prin folosirea corectă a informațiilor furnizate de site-urile accesate. Mai planificăm desfășurarea a două conferințe de presă la Bălți și patru sesiuni de instruire Iași-Bălți cu

implicarea grupului-țintă și a beneficiarilor indirecti. Important este ca această campanie să nu fie plictisitoare, iar pentru aceasta informațiile necesare sunt furnizate elevilor de către cadrele didactice, părinți, toți maturii implicați în proiect. Socializarea virtuală a tinerilor este inevitabilă: trebuie doar învățați să dozeze timpul petrecut on-line; să știe pe cine adaugă în lista de prieteni; cu cine, cum și despre ce comunică și să nu uite de normele de securitate! Proiectul urmărește doar scopul de a conștientiza copiii asupra pericolelor la care sunt expuși accesând Internetul și va încerca să corecteze în practică situațiile care au efecte negative asupra integrării copiilor și a familiilor în dezvoltarea acestor tehnologii informaționale moderne.

**A consemnat
Maria POPA**

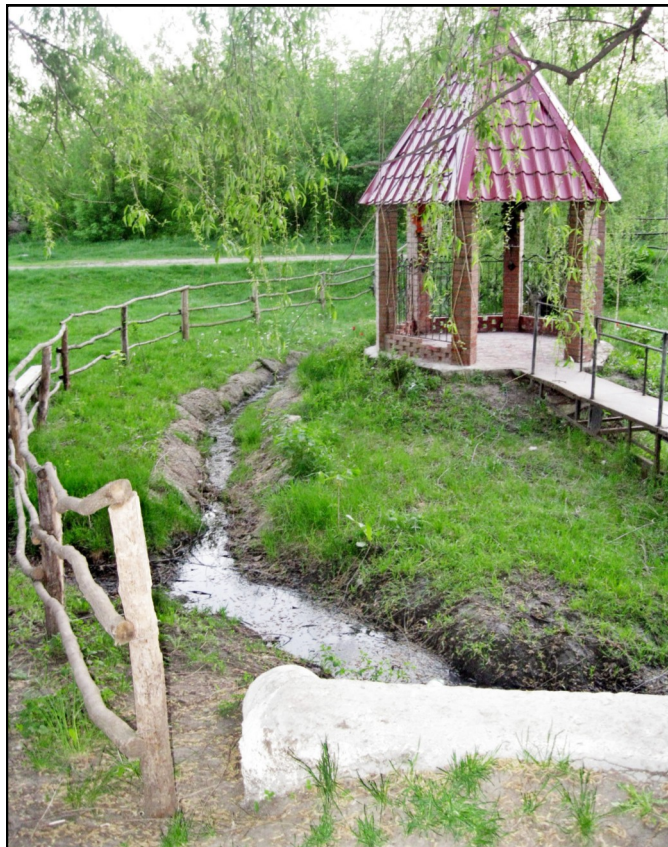
Răutul, o vale a plângerii de 286 de kilometri

Dumnezeu ne-a oferit Aerul- sursa necesară de întreținere a vieții, ne-a dat Pământul pe care viețuim, Focul de la care ne încălzim și Apa, pe care trebuie să o prețuim ca pe o licoare sfântă, cu puteri tămăduitoare. Deșertăciunea ființei umane este de a nu înțelege câte comori naturale ne-a oferit Bunul și Darnicul nostru Tată comun. Lacrima Sa, căzută pe obrazul Pământului, a umplut golurile acestuia formând oceanele, mările, fluviile, lacurile, râurile.

În Moldova noastră mică există un râuleț amenințat să dispară de pe hartă, dar care constituie cel mai mare afluent al Nistrului. Râul, pe malurile căruia sunt situate orașele Bălți, Florești și Orhei, cu izvorul lângă satul Rediul Mare din raionul Dondușeni, este RĂUTUL. Hidronimul acestuia, menționează Ion Dron, doctor habilitat în filologie, specialist în toponimie și hidronimie, coboară la un termen cu înțeles de „râu”.

Răutul formează un bazin special, care ocupă partea de mijloc a Republicii începând din nordul ei și oferă un caracter aparte acestui teritoriu. Apele acestui râu se adună de prin hârtoapele văii Rădiului Mare, care apoi străbate o întindere de peste 200 de verste, revărsându-se în Nistru lângă satul Ustia, în dreptul târgușorului Dubăsari. Răutul este și el alimentat de niște râulețe mai mici. Afluenții din stânga curg aproape paralel Răutului, împrejurați de niște văi adânci și despărțiți de dealuri înalte. Afluenții din dreapta întâlnesc râul aproape perpendicular, văile lor sunt largi ca și valea Răutului, acoperite cu mlaștini și bălți. Râul Răut în cursul său formează multe mlaștini mari, de asemenea se întâlnesc și multe heleștee. Solul acestei văi este alcătuit din sedimentele pe care le duce apa la vale. Răutul începe de lângă satul Scăieni, unde se întâlnește cu văile Dondușeni, Rediul Mare și a treia vale este fără nume special. Până la Bălți, valea Răutului are direcțiunea Sud-Est, iar de aici se îndreaptă spre Est. În valea Răutului se află 67 de sate și 3 orașe: toate se întind pe 286 de kilometri, adică pe toată lungimea râului.

Când vorbim de Răut, este imposibil să nu amintim de o problemă cu care se confruntă întreaga Republică. Mă refer la nivelul de poluare a apei râului. Debitul de apă al râului este deosebit de important pentru irigarea câmpurilor agricole. Dar din punct de vedere al organizării odihnei, adică sub aspect recreativ, are la fel un impact masiv asupra cetățenilor ce locuiesc în preajmă: apa curge amestecată cu produse petroliere, cu detergenți și anioni-activi, prevalează compușii cuprului. Controalele efectuate pe diverse porțiuni ale râului au depistat insuficiență de

oxigen dizolvat, precum și variații maxime pentru consumul biochimic de oxigen. Calitatea apei râului se încadrează în clasele III (moderat poluat) și VI (foarte poluat). Comparativ cu anii precedenți, calitatea apei s-a îmbunătățit doar la două capitole și acest rezultat a fost obținut doar ca urmare a acțiunilor întreprinse de către tinerii din Republica noastră, care conștientizează pericolul poluării excesive a apelor. Toți ne dorim un viitor nu doar prosper, dar și sănătos. Dar numai dacă vom avea grijă de tot ce ne

înconjoară. Doar atunci vom crea o imagine frumoasă plaiului nostru, iar râul Răut își va recăpăta susurul său curat și liniștit și cei 286 de kilometri ne vor încânta privirea cu dealurile sale stâncoase, cu iamașurile și luncile de un verde crud.

**Irina ILIEV, Facultatea Filologie,
USB „Alec Russo”, Bălți**

Florile de păr îmbată universul... verii

Când pomii înfloresc a doua oară într-un an, se spune că e semn de toamnă lungă și iarnă grea. La Bălți, în luna iunie a înflorit PĂRUL! Pe crengile pline cu prăsadă strălucesc florile albe ca neaua și peste ele roiesc albinile. Pomii au înflorit a doua oară „crezând” că-i primăvară!

Explicația ne-a oferit-o Vasile Cojoc, agronom-pomicultor din satul Sadovoe: “Pentru pomicultori fenomenul e explicabil. Atunci când, după înflorit, temperaturile scad brusc, copacii încearcă imposibilul, căutând să salveze cât mai mult din producția anului. Deși au deja fructe... Din fericire, înfloritul nu s-a produs pe zone extinse, ci izolat, ceea ce înseamnă că pomii vor avea, la anul, șansa unui ciclu de producție normal. Dacă în primăvară nu va veni din nou înghețul... Și în septembrie, la peste 25 °C, mugurii floriferi care au diferențiat în luna august și care ar fi trebuit să înflorească în primăvară, în martie, s-au deschis și au făcut floare. Ploile și căldura au favorizat intrarea-șoc în vegetație a doua oară, după ce anterior intrase în repaus.”

Ioana POPA

Datinile de la vatră, reînviolate de tineri

Festivalul de dans popular pentru copii și tineret „Cine joacă horele”, ajuns la ediția a VIII-a, a fost organizat în municipiul Bălți la 2 iunie 2012 - sub egida Primăriei Bălți - de către Secția Cultură și Palatul Municipal de Cultură. Spectacolul s-a desfășurat pe scena improvizată în fața Teatrului Național „Vasile Alecsandri” și a fost structurat pe două secțiuni: parada portului popular și prezentarea a câte două dansuri locale ce reprezintă zona folclorică din care au venit formațiile de dansatori. Secția Cultură Bălți, prin acest eveniment organizat o dată la doi ani, a pus bazele unei noi manifestări menite să îmbogățească viața culturală a municipiului.

- Este un festival de dans popular, organizat în memoria regretaților Ion Negară și Ion Ungureanu, ex-conducători artistici ai Ansamblului de dans popular cu titlul „model” – „Vântuleț”, de la Palatul Municipal de Cultură, - a subliniat șefa Secției Cultură Bălți, dna Vera Caraulan. El a reunit 19 formații de copii și tineri din toată Republica: Orhei; Rîșcani; Chișinău; satul Abaclia, raionul Basarabeasca; oraș Biruința; Soroca; Rezina; satul Suhuluceni, raionul Telenești; satul Selemet, raionul Cimișlia; Ungheni; comuna Corlăteni, raionul Râșcani și patru colective de dansatori din municipiu.

A fost un prilej minunat pentru junii dansatori de a-și demonstra talentul, valoarea artistică a dansurilor interpretate, ținuta scenică, dar și autenticitatea și frumusețea costumului popular purtat de fiecare din ei. Obiectivele urmărite de organizatori se referă la originalitatea și dezvoltarea artei coregrafice de amatori; îmbogățirea și diversificarea repertoriului; perfecționarea nivelului artistic al formațiilor; promovarea și respectarea autenticității portului popular; afirmarea, protejarea și promovarea tinerelor talente; stimularea activității de creație a formațiilor de dans popular de amatori din Republică. Pentru toți participanții veniți la Festivalul „Cine joacă horele” a fost pregătit și un program special: actorii Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din municipiu au prezentat gratuit spectacolul „Ochiul babei” după povestea lui Ion Creangă „Soacra cu trei nurori”. Toți dansatorii, mici și mari, au adus în scenă vechi dansuri locale, reușind

să impresioneze publicul bălțean prezent la acest eveniment artistic de anvergură, prin autenticitate, prin valoarea și diversitatea repertoriului, dar și prin măiestria interpretativă a dansului popular. Apreciem în mod deosebit efortul conducătorilor din teritoriu, care s-au implicat activ și au susținut festivalul,

sprijinind deplasarea formațiilor artistice pentru a fi prezente la acest spectacol de dans popular: reprezentanților consiliilor raionale, primăriilor, secțiilor de cultură, coregrafilor din localitățile-participante. Prestațiile formațiilor de dans prezente la festival au fost recompensate cu câte o Diplomă de Laureat al Festivalului și un premiu material. Festivalul “Cine joacă horele” din Bălți și-a câștigat de-a lungul anilor un prestigiu distinct în complexul manifestărilor de acest gen din Republica Moldova și peste doi ani sperăm să ne vedem din nou la cea de-a noua ediție, - a menționat doamna Caraulan.

Evenimentul se încadrează cu succes în peisajul folcloric din zona de nord a Republicii și a devenit o manifestare de referință pentru Bălți, iar meritele revin coregrafilor, care au reușit să încante numerosul public spectator. Repertoriul coregrafic a dezvăluit bogăția și diversitatea dansului popular, eleganța și frumusețea mișcărilor executate de mesagerii dansului din întreaga Republică. Tinerii, acești vrednici reprezentanți ai dansului și portului popular, au demonstrat că știu să păstreze obiceiurile tradiționale și datinile de la vatră. Festivalul “Cine joacă horele” a constituit și un frumos prilej de a face un schimb de experiență între formațiile de dans popular de amatori, care sub îndrumarea inimoșilor coregrafi valorifică și revitalizează tradiția, lansează și promovează generații de tineri dansatori talentați. La reușita festivalului au contribuit (meritele revenind în egală măsură!) atât dansatorii, cât și instrumentiștii din Orchestra de muzică populară “Vântuleț” a Palatului de Cultură din Bălți, dar și colectivele de muzicanți din teritoriu veniți pentru a-și susține colegii-dansatori!

Maria POPA

Eminescu și Vieru – doi magi ai verbului românesc, omagiați la Bălți

„La steaua Eminescu, cu dor de Vieru...” – acesta este genericul Festivalului literar-artistic inițiat în acest an de Biblioteca Municipală „Eugeniu Coșeriu” Bălți. Este un festival menit să valorifice, să promoveze și să omagieze în rândurile bălțenilor opera literară a celor doi magi ai verbului românesc – Mihai Eminescu și Grigore Vieru.

Festivalul a început în ianuarie 2012, iar prima sesiune a cuprins un program complex și interesant, organizatorii lui propunând participanților o expoziție de desene ale copiilor de la Școala de Arte Plastice din municipiu, o expoziție-eveniment de documente de care dispune biblioteca referitor la viața și activitatea Marilor Poeti, o compoziție literar-muzicală prezentată de copiii de la Teatrul Prezenterilor și al Păpușarilor de la Casa de Creație a Copiilor din municipiu (conducători Domnica Ciumertov și Gheorghe Crudu) și un caleidoscop literar-muzical prezentat de Filiala de Carte Românească și susținut de studenții de la Colegiul Pedagogic „Ion Creangă” cu ansamblul vocal „Busuioac moldovenesc” (conducător Lilia Grădinaru, acompaniator Eugen Slivca). Organizatorii festivalului i-au îndemnat pe toți cei îndrăgostiți de poezie și, în special, de poezia lui Eminescu și a lui Vieru, să le studieze și să le promoveze opera, căci prin aceste două personalități noi ne menținem ca națiune și vom dăinui peste secole. La 15 iunie, laureații festivalului s-au adunat la bustul lui Mihai Eminescu din Alea clasicilor din Bălți - în a doua sesiune - pentru a declama versurile îndrăgite ale poetului-nepereche, dar și versurile lui Grigore Vieru despre poet.

Festivalul constituie un nou proiect al bibliotecii și are ca scop revitalizarea și promovarea culturii scrise naționale și înveșnicirea, prin Eminescu și Vieru, a moștenirii poetice a neamului românesc. Echipa de creație a proiectului crede în durabilitatea acestui proiect și ține cu tot dinadinsul la diversificarea atât a formelor și metodelor de organizare a acestuia, cât și a ariei lui de influență.

**Aleksandru OUȘ, Liceul teoretic
„Mihai Eminescu” Bălți**

Copiii Moldovei citesc o carte

Cartea este un univers dumnezeiesc, pe care l-am moștenit ca pe o candelă a culturii din suflarea străbunilor. În carte, în primul rând, găsim istoria neamului, credința sacră, mister, știință, filosofie, arta creației și multă, multă lumină. Nu găsim o astfel de definiție ce ar cuprinde toate miracolele cărții. O astfel de „împărăție a sufletului” încearcă să edifice zilnic și bibliotecarii de la Biblioteca pentru Copii „Ion Creangă” din Bălți. În scopul stimulării interesului pentru carte și lectură, ei se străduie să ofere o paletă întreagă de literatură, precum și un vast program de activități culturale. Colectivul de aici este mereu în căutarea celor mai noi și mai eficiente metode de formare a Cultului Cărții și Creației.

Biblioteca s-a încadrat activ în campania

republicană lansată de Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” din Chișinău: „Copiii Moldovei citesc o carte – 2012”. Pentru desfășurarea acestei campanii s-a propus pentru lectură și dezbateri cartea scriitorului Aurelian Silvestru „Fărâme de suflet”. În colaborare cu elevii claselor VII-VIII și împreună cu profesoara de limbă română Irina Cebotari de la Liceul „Lucian Blaga”, s-a organizat promovarea și lectura cărții recomandate. În incinta Bibliotecii bălțene „Ion Creangă” s-a desfășurat o activitate culturală ce a cuprins un concurs de eseuri, scenete teatralizate și o Revistă literară orală, toate având ca scop să apropie cititorii de carte. Lor le-au fost oferite posibilități de afirmare prin forme specifice: expoziție dedicată autorului, eseuri, sinteze, activități practice, toate dovedind interesul pentru căutarea și găsirea soluțiilor, fiind încurajate nu numai lectura, dar și creativitatea artistică a elevilor.

Pe lângă cultivarea ispitei și plăcerii lecturii, bibliotecarii au încercat să dezvolte gustul pentru categoriile estetice fundamentale, pentru valorile universale ca Adevăr, Frumos, Bunătate, Dreptate, Caracter, Părinți. Elevii au scris eseuri despre aceste valori, despre carte. Printre învingători sunt liceenii Mihaela Cernovshi, Maria Lisevici, Victor Cernovschi, Tatiana Slutu, Ana Gulcă.

Dorința cea mai mare a colaboratorilor acestei instituții de cultură din Bălți este să-i vadă pe copii mereu citind cu pasiune, cu bucurie și plăcere. Doamna Raisa Josan, autoarea și organizatoarea acestei activități culturale, este convinsă și a mărturisit, că oricine lucrează cu cartea are suflet frumos. Iar toți elevii antrenați în activitate au dat dovadă de talent, de cunoștințe profunde și creativitate.

**Ana TUHARI, Liceul teoretic
«George Coșbuc»**

